

tvivlsomt, hvorvidt det forholder sig rigtigt, saaledes som i Motiverne anført, at der findes Toldopsyn Sted ved alle saafaldte Udhavne. Vi have og faae flere og flere Havne af den Slags, som ligge borte fra Kjøbstæderne, og som laves paa Kysten, og jeg tror ikke, at man kan paastaa, at der alle Steder findes Toldopsyn der. Jeg skal tage et meget nærliggende Exempel. Haanen ved Dreghoved paa Falster henhører under Toldvæsenet i Stubbekjøbing, og der findes faa vidt mig bekendt ikke noget særligt Toldopsyn med Undtagelse af, at Toldvæsenet i Nykjøbing har en Medhjælper der, som inspicerer det forenede Dampskibsselskabs Skibe, Andet er der ikke. De Skibe, der komme seilende til Dreghoved Havn, og det er ikke faa sjældent, at der kommer Skibe fra Udlandet, maa klarere i Stubbekjøbing. Dertil kommer, at det nu mere og mere bliver Skif, at Fartøier lægge til ved Kysten for at indtage Ladning navnlig Brænde- og Kornladning. Vil det maasse faa ikke være for strengt at forbyde dem at lægge til paa saadanne Steder, hvor der ikke er noget Toldopsyn tilstede? Der er nok anfat et Toldopsyn, det er anfat overalt, men det skal hentes andetsteds fra, og faa er det et Spørgsmaal, hvorvidt denne Bestemmelse ikke turde være for streng. Naar et Skib er kommen til Land, skal det have et Sundhedsbevis, Praktika, som det med et fremmed Ord kaldes — jeg veed for Næsten ikke, hvorfor man ikke kan beholde Ordet Sundhedsbevis — naar Skipperen har afgivet Erklæring om, at der ikke findes Syge ombord. § 4 fastsætter dernæst, at findes der derimod Syge ombord, maa de ikke komme i Land, før Lægen har undersøgt Skibet, og Paragrafen slutter: „Lilsynet har at underrette Politiet om det Foresaldne samt indenfor Grandjerne af sin Myndighed at tilse, at det givne Paabud efterkommes“. Det er ikke ganske tydeligt, om Lilsynet i alle Tilfælde skal give Politiet Underretning, eller om det kun er i det Tilfælde, at det har viist sig, at Skibet har Syge ombord, og at der altsaa har været Grund til at træffe særlige Foranstaltninger. Jeg antager, at Meningen er, at det kun er i dette Tilfælde, hvilket ogsaa synes at fremgaa af den særlige Bestemmelse; men for en Sikkerheds Skyld nævner jeg det, fordi det vilde være en overslødig Uleilighed at give Politiet Underretning, hver Gang der meddeles et Sundhedsbevis, med Hensyn til hvis Ubsærdigelse der ikke har været Noget i veien. — I § 6 er der givet en Bestemmelse med Hensyn til Strandingstilfælde, som naturligtvis er i sin Orden. Kun vil jeg herved bemærke, at, naar der staar, at i Strandingstilfælde har den, som leder Bjergningen, at iagttage de i §§ 3 og 4 givne Forskrifter, hvilke Forskrifter jo gaa ud paa Erhvervelse af Sundhedsbevis, saa tror jeg, at den Lei, der her er betegnet, i de fleste Tilfælde just ikke vil være den rette; thi i Strandingstilfælde ere Folkene i

Land, længe før der bliver Tale om noget Sundhedsbevis, og dernæst vilde jeg ogsaa fremfor Udtrykket „den, som leder Bjergningen“, foretrække, at der blev sat „Politimesteren“ eller „Toldvæsenet“. Det er dem, der skulle møde sjældelig, men den, der leder Bjergningen, er meget ofte en tredie Person. Der er kun disse faa Bemærkninger, jeg har villet fremsette til det 1ste Affnit. De angaa Punkter, hvis Forstaaelse ikke har været mig klar. Forøvrigt er jeg aldeles enig i den Fremgangsmaade, der skal følges med Hensyn til det almindelige Lilsyn med alle Skibe, der komme udenlands fra, og jeg er ligesaa enig med Lovforslaget, hvad det andet Affnit angaar, som jo er ulige vigtigere, men kun finder Anvendelse, naar Forholdene stille sig saaledes, at det bliver nødvendigt, i hvilket Tilfælde Justitsministeriet udfæder en Befjendtgjørelse om, at der et eller andet Sted findes asiatiske Kolera eller en anden saadan ondartet Sygdom, hvis Indførelse her i Landet man frygter. Dovedbestemmelsen her er jo § 14, hvori det siges — jeg tager det andet Stykke først — at ethvert hertil ankommet Skib — jeg gjentager, at her ikke er Tale om Fartøier, men kun om Skibe, men jeg vil antage, at der menes alle Slags Fartøier, — som har eller paa Reisen har haft Syge eller Døde ombord, — med Hensyn til hvilke der er Grund til at formode, at deres Sygdom er eller har været nogen af de i § 13 omhandlede, saasnart det faar dansk Kyst i Sigte, skal heise et grønt Flag eller, i Mangel af saadant, Nationalslaget paa Stortoppen. Det er jo ganske i sin Orden; men jeg tillader mig at henstille, om det vilde være for meget at forlange, at de i første Affnit af Paragrafen omtalte Skibe, naar de komme seilende med Syge eller Døde ombord, altid burde heise Kvarantæneslag for at varstoe Kvarantænen eller Døpsynet i det Hele om, at der skal foretages Lægeeftersyn paa et saadant Skib. En saadan Bestemmelse findes ikke i det første Affnit. Jeg henstiller til det høitærede Thing og navnlig til den høitærede Justitsministers Overveelse, om det ikke vilde være rigtigt at paabyde, at der i alle Tilfælde, hvor der er Syge eller Døde ombord, skal heises Signalflag. Det er ingen Uleilighed for den paagjældende Skipper, medens det er en Advis til det Lilsyn, der skal modtage Skibet, naar det kommer til Land, og for det Tredie vil det meget lette Anvendelsen af den Bestemmelse, som findes i 2det Punktum af § 14, overfor hvilken Skipperen ellers altid vil kunne undstykke sig med, at han ikke har vidst, at de Paagjældendes Sygdom hørte til de i § 13 nævnte. Dette med Hensyn til, hvad der skal ske, naar der er Syge ombord. Men er der ikke Syge ombord, saa skal efter § 14 1ste Stykke ethvert Skib, som, naar Befjendtgjørelse er udfærdiget, ankommer fra eller har staaet i For-